

ГОДИНИТЕ И СЪРЦЕТО

— Добро утро, учителко! — сепват те гласовете на подражилите забързани вакарелци.

Далече в годините остана онзи септемврийски ден, когато за първи път чу тези думи от малкото момиче, което със светнали очи питаше дали ти си неговата учител-

дове. Оттогава до днес честно и предано служиш на партията.

С носталгия си спомняш за отрупаната с физически уреди и пособия маса, от които трябваше да подбереш необходимите за първия ти урок. Не ще се изличи от паметта

се състои в това да помагаш на другите. Щастлива си, че учиш вече три поколения вакарелци. Твоите ученици станали хора на науката, лекари, инженери, учители, знатни работници. Те са твоят подарък на родината и ти заслужено се гордееш с успехите им.

Редове от биографията

Василна Пенкова Митева е родена в м. Драгювци. Основното си образование завършва във Вакарел, а средно в ихтиманската гимназия. От 1951 до 1956 г. е учителка, а след това директор на училището в м. Бузяковци. Задочно завършва полувисше образование и придобива учителска правоспособност по математика и физика. От 1956 до 1963 година е учителка, а след това

и досега е зам.-директор на училище „Христо Смирненски“ — Вакарел. От 1961 до 1973 г. неизменно е партийен секретар на първичната партийна организация при училището.

Носител е на орден „Кирил и Методий“ — II степен.

Излъчвана е за окръжен първенец. Награждавана е многократно с грамоти и предметни награди.

ка. Този ден ще помниш винаги. Изпълнила поръчението на Околийския комитет на Комсомола, пренебрегна предложението ти чиновническо място в София и се озова пред вратата на бузяковското училище, за да поемеш пътя на трудната учителска професия, превърнала се в твоя съдба.

Нищо не можеше да спре твоя устрем и желание да бъдеш полезна на хората. Не те плашеха нито снежните преспи, нито зимните хали и виелици, нито вълчий вой, който те сподиряше, когато вървеше пеша до Бузяковци.

Освен че учеше децата, ти, крехката девойка, често беседваше и с възрастните хора, рисуваше картините на бъдещия щастлив живот, смело агитираше за образуване на ТКЗС.

Паметна ще остане в твое то съзнание 1955 година, когато ти бе оказано голямото доверие да се наредиш сред комунистите в стегнатите им ре-

ти и първото посещение от училищния инспектор, когато доказа, че може да бъдеш добър учител.

През всичките тези години се стремеше винаги да служиш на хората. Училището се превърна в твой втори дом. Когато преди 26 години се заговори за откриване на осми клас във вакарелското училище, ти събра около себе си група ентузиастични и като се отказахте от годишния платен отпуск, цяло лято работихте на пристройката към училището. Така необходимите класни стаи бяха готови и осми клас бе открит.

В дневника на първата в страната Бригада за комунистически труд си записала: „Щастлива съм, че живея в най-бурната епоха на човечеството, през която се осъществяват мечтите на всички прогресивни хора в света“.

Сбъднаха ли се мечтите ти? Успя ли да намериш себе си? На тези въпроси отговорът е положителен. Щастие то за теб

Когато те попитат би ли станала професията си, или ако сега трябва да избираш, би ли станала учителка, винаги без да се замисляш, отговаряш: „Да, от това бих станала учителка, защото професията ми е интересна, защото я обичам, защото я смятам за свое призвание.“

Сега, когато правиш равно сметка на изминатия път, отново си казваш, че правилно си го извървяла. Само ако човек истински желае, може да стане учител. В основата на успеха според теб са внимателното отношение към хората и безкомпромисността със собствената съвест.

А най-голямата награда са радостните, усмихнати лица на хората, които при среща те поздравяват:

— Добро утро, учителко! Добро утро и плодотворен ден!

Станислав ВЛАДИМИРОВ